

3. Za patent, ki je bil pridobljen na podlagi prijave, ki se nanaša tako na izum postopka izdelave farmacevtskega proizvoda kot na izum tega farmacevtskega proizvoda kot takega, vendar je bil izdan le za ta postopek izdelave, zaradi pravil iz členov 27 in 70 Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine od začetka veljave tega sporazuma ni treba šteti, da zajema izum navedenega farmacevtskega proizvoda.

⁽¹⁾ UL C 78, 15.3.2014.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Judecătoria Oradea (Romunija) 7. marca 2014
– Horațiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA**

(Zadeva C-110/14)

(2014/C 175/25)

Jezik postopka: romunščina

Predložitevno sodišče

Judecătoria Oradea

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Horațiu Ovidiu Costea

Tožena stranka: SC Volksbank România SA

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 2(b) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah ⁽¹⁾ v zvezi z opredelitvijo pojma „potrošnik“ razlagati tako, da opredelitev vključuje ali, nasprotno, izključuje fizično osebo, ki opravlja poklic odvetnika in z banko sklene kreditno pogodbo, pri kateri ni podrobneje določen namen kredita, če je v okviru zadevne pogodbe določeno, da je odvetniška pisarna zadevne fizične osebe hipotekarni dolжник?

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Koblenz (Nemčija)
11. marca 2014 – RegioPost GmbH & Co. KG proti Stadt Landau**

(Zadeva C-115/14)

(2014/C 175/26)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Oberlandesgericht Koblenz

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: RegioPost GmbH & Co. KG

Tožena stranka: Stadt Landau

Drugi udeleženci: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 56(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členom 3(1) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 96/71/ES z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero je javni naročnik zavezan oddati naročilo zgolj podjetjem, ki se – sama in njihovi podizvajalci – pri oddaji ponudbe pisno zavežejo, da bodo svojim delavcem, ki bodo izvajali naročilo, izplačevala minimalno plačo, ki jo država določa le za javna naročila, ne pa tudi za zasebna, če ne obstaja niti splošna zakonsko določena minimalna plača niti splošno veljavna kolektivna pogodba, ki bi zavezovala potencialnega uspešnega ponudnika in morebitnega podizvajalca?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

Ali je treba pravo Unije na področju oddaje javnih naročil, zlasti člen 26 Direktive 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, kakršna je člen 3(1), tretji stavek, LTTG, ki določa obvezno izključitev ponudbe, če se gospodarski subjekt ni že pri oddaji ponudbe z ločeno izjavo zavezal k ravnanju, h kateremu bo v primeru oddaje naročila pogodbeno zavezan tudi brez predložitve te izjave?

Tožba, vložena 17. marca 2014 – Evropska komisija proti Italijanski republiki

(Zadeva C-124/14)

(2014/C 175/27)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: C. Cattabriga in M. van Beek, agenta)

Tožena stranka: Italijanska republika

Predloga tožeče stranke

- Ugotovi naj se, da Italijanska republika ni izpolnila svojih obveznosti iz členov 3, 6 in 17(2) Direktive 2003/88/ES ⁽¹⁾ s tem, ko je „vodilne“ zaposlene (to je zdravnike) Nacionalne zdravstvene službe prikrajšala za pravico do povprečnega tedenskega najdaljšega delovnega časa v obsegu 48 ur, celotno zdravstveno osebje tega urada pa za pravico do dnevnega počitka v obsegu enajst zaporednih ur, ne da bi jim zagotovila ustrezni nadomestni počitek;
- Italijanski republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Člena 3 in 6 Direktive 2003/88/ES določata, da morajo države članice sprejeti potrebne ukrepe, zato da ima vsak zaposleni v 24-urnem časovnem obdobju čas za počitek v skupnem obsegu 11 zaporednih ur, po drugi strani pa ne smejo preseči povprečnega delovnega časa v obdobju 7 dni, vključno z nadurami. Izjeme od teh določb sicer niso popolnoma izključene, vendar zanje veljajo prav posebni pogoji.

Pri prenosu Direktive 2003/88 je italijanski zakonodajalec kršil te določbe s tem, ko je vse „vodilne“ zdravnike Nacionalne zdravstvene službe izključil iz področja uporabe predpisov o povprečnem tedenskem najdaljšem delovnem času, vse zdravstvene delavce te službe pa izključil iz področja uporabe pravil o dnevnem počitku.